

Sygn. akt V CO 36/07

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie z powództwa A.P.

przeciwko „G.” S.A. z/s

o uchylenie uchwały,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 grudnia 2007 r.,

skargi strony pozwanej o wznowienie postępowania w sprawie skargi kasacyjnej

od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 12 maja 2006 r. sygn. akt [...]

zakończonym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r.

sygn. akt [...]

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2006 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej strony pozwanej G. S.A. wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 12 maja 2006 r. Stosownie do art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego nie zostało pisemnie uzasadnione.

W skardze o wznowienie postępowania strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia Sądu Najwyższego w całości i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W uzasadnieniu skargi powołano się na podstawę wznowienia przewidzianą w art. 399 § 2 k.p.c. w związku z art. 401¹ k.p.c., wskazując na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r., sygn. akt SK 68/06 (Dz.U. z dnia 15 czerwca 2007 r. Nr 106, poz. 731), stwierdzający niezgodność art. 398⁹ § 2 k.p.c. zdanie drugie z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji. Strona skarżąca, wnosząc o zmianę postanowienia Sądu Najwyższego i w konsekwencji przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jako dodatkową okoliczność wspierającą wniosek o przyjęcie tej skargi, wskazała na nieważność postępowania wynikającą z orzekania w składzie Sądu Okręgowego przez sędziego delegowanego, którego delegacja nie pochodzi od Ministra Sprawiedliwości. Skarżący powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2007 r., sygn. akt III CZP 81/07 (OSNC 2007/10/154), zgodnie z którą uprawnienie do delegowania sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości i nie może być przenoszone na inne osoby.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r., sygn. akt SK 68/06 został opublikowany w Dzienniku Ustaw z dnia 15 czerwca 2007 r., a zatem od tego dnia wszedł w życie. Postanowienie Sądu Najwyższego zostało wydane dnia 20 grudnia 2006 r., pod rządami obowiązujących przepisów k.p.c. sprzed wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r., tj. art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. stanowiącego, że postanowienie o odmowie przyjęcia skargi

kasacyjnej do rozpoznania nie wymaga pisemnego uzasadnienia. Dopiero po zakwestionowaniu przez Trybunał Konstytucyjny art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c., od dnia 15 czerwca 2007 r., Sąd Najwyższy uzasadnia pisemnie postanowienia odmawiające przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy podkreślić, że zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny przepis art. 398⁹ § 2 k.p.c. zdanie drugie dotyczy kwestii procesowych, a zatem orzeczenie Trybunału nie ma mocy wstecznej.

Zgodnie z art. 401¹ k.p.c. wznowienia postępowania można żądać w sytuacji, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r. stwierdza niezgodność z Konstytucją art. 398⁹ § 2 k.p.c. zdanie drugie, tj. tego jedynie elementu instytucji przesądu, który zwalnia Sąd Najwyższy z obowiązku uzasadnienia postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Podstawę zaskarżonego postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił natomiast art. 398⁹ § 1 k.p.c., który do tej pory nie został zmieniony ani zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny. Nie uległy zatem zmianie kryteria przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r. dotyczył kwestii sporządzenia pisemnego uzasadnienia, a więc czynności późniejszej w stosunku do czynności decyzyjnej Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Unormowanie kwestii sporządzenia pisemnego uzasadnienia nie stanowiło podstawy orzekania o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani nie miało wpływu na rozstrzygnięcie. Na podstawie art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. Sąd Najwyższy jedynie nie uzasadniał pisemnie swojego rozstrzygnięcia. Przepis zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny nie stanowił zatem podstawy rozstrzygnięcia objętego skargą o wznowienie postępowania.

W konsekwencji skarga, jako nie oparta na ustawowej podstawie, podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2007 r., sygn. akt. III CO 8/07 nie publ., z dnia 9 listopada 2007 r., II CO 18/07, nie publ.).

Ustosunkowując się z kolei do podniesionego przez skarżącego zarzutu nieważności wynikającego z art. 379 pkt 4 k.p.c., należy wskazać, że nieważność nie zachodzi w przypadku orzekania w składzie sądu przez sędziego delegowanego na podstawie delegacji podpisanej przez podsekretarza stanu w ministerstwie sprawiedliwości, a nie przez ministra sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy uchwałą pełnego składu z dnia 14 listopada 2007 r., BSA I-4110-5/07 orzekł, że ustawowe uprawnienie ministra sprawiedliwości do delegowania sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie (art. 77 § 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. nr 98, póź. 1070 ze zm.) może być w jego zastępstwie (art. 37 ust. 5 ustawy z 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, tj. Dz.U. z 2003 r. nr 24, poz. 199 ze zm.) albo z jego upoważnienia (art. 37 ust. 1 ustawy z 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, tj. Dz.U. z 2003 r. nr 24, poz. 199 ze zm.) wykonywane przez sekretarza stanu lub podsekretarza stanu.

Zgodnie z art. 61 § 6 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2002 r., nr 240, poz. 2052 ze zm.) uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z chwilą ich podjęcia uzyskują moc zasad prawnych i wiążą wszystkie składy orzekające Sądu.

W konsekwencji orzeczono, jak w sentencji postanowienia.